

IV
OUTLANDER
TOBELE TOAMNEI

VOL. 2

DIANA GABALDON

Povestea care a stat la baza serialului OUTLANDER

*O poveste fără rival. Personaje de neuitat.
Detalii istorice savuroase.*

ARMADA

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj, femei neînfricate,
capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sculptoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane science
fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA
IMAGINATION UNLIMITED.

POWERED BY NEMIRA.

TOBELE TOAMNEI
VOL. 2
DIANA GABALDON

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactori: Cristina NAN, Mihaela STAN
Tehnoredactare: Irina POPESCU
Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GABALDON, DIANA

Tobele toamnei / Diana Gabaldon; trad. din lb. engleză: Gabriel Stoian. –
Ed. a 2-a. – București: Nemira Publishing House, 2021
2 vol.
ISBN 978-606-43-0918-1
Vol. 2. - 2021. - ISBN 978-606-43-0920-4

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

Diana Gabaldon
DRUMS OF AUTUMN

Copyright © 1997 by Diana Gabaldon

© Nemira, 2017, 2021

Tiparul este executat de tipografia GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0920-4

PARTEA A OPTA

BEAUCOUP

30. DISPĂRUTĂ FĂRĂ URMĂ

Oxford, aprilie 1971

— **N**u, a spus el cu convingere.
Ținând receptorul telefonului lipit de ureche, Roger s-a răsucit pentru a privi pe fereastră spre cerul noros.

– Nicio șansă. Doar ți-am zis, săptămâna viitoare plec în Scoția.

– Ascultă-mă, Roger, a sunat glasul rugător al decanei. Este exact ce îți place. Și nu îți va încălca prea mult programul; la vremea asta din lună, ai putea ajunge în Hielands la vânătoare de căprrioare – și chiar tu mi-ai spus că prietena ta nu va veni aici decât în iulie.

Roger a scrâșnit din dinți auzind accentul scoțian forțat al decanei și a deschis gura pentru a refuza din nou, însă nu s-a dovedit suficient de rapid.

– E vorba de americani, Rog, a spus femeia. Și te descurci *foarte* bine cu americanii. Fiindcă veni vorbă de fete, a adăugat ea chicotind scurt.

– Ascultă, Edwina, a spus el străduindu-se să fie răbdător, în vacanța asta am de făcut anumite lucruri. Și printre ele nu se numără îndrumarea unor turiști prin muzeele din Londra.

– Oh, nu, l-a asigurat ea. Avem oameni plătiți pentru asta; tu va trebui să te ocupi de conferința în sine.

– Bine, dar...

– Bani, Rog, a spus ea cu glas ca un tors de pisică, folosindu-și arma secretă. E vorba de americani, după cum ți-am mai spus. Știi *bine* ce înseamnă asta.

A făcut o pauză sugestivă, pentru a-i permite să se gândească la onorariul primit ca să conducă o conferință cu durată de o săptămână, pentru un grup de savanți americani aflați în vizită, al căror organizator se îmbolnăvisese. În comparație cu salariul lui obișnuit, ar fi reprezentat o sumă astronomică.

– Uff...

A simțit că rezistența lui slăbește.

– Rog, am auzit că ai de gând să te căsătorești curând. Mai cumperi un drob de oaie în plus pentru nuntă, nu?

– Edwina, ți-a spus cineva vreodată că ești subtilă? a întrebat el.

– Niciodată, a răspuns ea chicotind, după care a abordat tonul de șef. Bine, atunci ne vedem luni ca să stabilim programul de întruniri, a adăugat ea, apoi a închis.

Și-a stăpânit impulsul inutil de a trânti receptorul și l-a lăsat să cadă în furcă.

Poate că nu era chiar atât de rău, a gândit el sumbru. Adevărul era că nu îl interesau banii, dar organizarea unei conferințe i-ar putea distra atenția de la alte lucruri. A ridicat scrisoarea mototolită aflată lângă telefon și a netezit-o, trecându-și ochii peste paragrafele pline de scuze, fără a le reciti cu adevărat.

„Îmi pare foarte rău“, scrisese ea. O invitație specială la o conferință pe teme de inginerie în Sri Lanka (Doamne, oare toți americanii plecau la conferințe în timpul verii?), contacte valoroase, interviuri pentru slujbe (interviuri pentru căpătarea unei slujbe? Iisuse, s-a gândit el, nu va mai reveni de acolo!) – lucruri care nu trebuiau ratate. Îi părea din cale afară de rău. „Ne vedem în septembrie. Îți voi scrie. Cu dragoste...“

– Da, sigur, a spus Roger. Cu dragoste.

A făcut scrisoarea din nou ghemotoc și a aruncat-o spre dulapul cu haine. A ricoșat din marginea fotografiei cu ramă argintie și a căzut pe mochetă.

– Puteai să-mi spui fără înconjur, a zis el cu voce tare. Așadar, ai găsit pe altcineva; ai avut dreptate atunci, nu? Ai fost deșteaptă, iar eu am rămas de prost. Dar puteai măcar să fii sinceră, nu-i așa, femeiușcă mincinoasă?

Se străduia să se înfurie; să facă orice pentru a umple golul din stomac. Nimic nu îl ajuta.

A luat fotografia cu ramă argintie, dorind ba să o facă bucățele, ba să o strângă la piept. În cele din urmă, s-a uitat la ea îndelung, după care a așezat-o încet, cu fața în jos.

– Îmi pare rău, a spus Roger. Da, îmi pare tare rău.

Mai 1971

În ultima zi de conferință, când s-a întors de la colegiu, înfierbântat, obosit și sătul de americani, coletele îl așteptau în apropierea cabinei portarului. Erau cinci la număr, adevărate lăzi, din lemn, înțesate de etichete sclipitoare lipite pentru transport internațional.

– Ce înseamnă asta?

Roger a luat clipboardul pe care curierul i-l întindea, scotocindu-se cu cealaltă mână în buzunar după mărunțiș.

– Păi, habar n-am.

Omul, iritat și transpirat după ce făcuse câteva ture între curte și cabina portarului, a lăsat ultima ladă să cadă cu un bufnet peste celelalte.

– Toate sunt ale dumneavoastră, dom'le.

Roger a împins cutia de deasupra ca să-i testeze greutatea. Dacă nu era vorba de cărți însemna că înăuntru se aflau lingouri de plumb. Însă, după ce a mișcat-o, a văzut marginea plicului lipit bine de cutia de dedesubt. Cu o oarecare dificultate, l-a desprins și l-a deschis.

Mi-ai spus că tatăl tău a zis cândva că fiecare are nevoie de o istorie, scria pe biletul aflat în plic. Aceasta este a mea. Vrei să o păstrezi alături de a ta? Nu apărea niciun salut și nici o încheiere; doar o literă „B“, cu unghiuri ascuțite.

S-a uitat o clipă fix la bilet, apoi l-a împăturit și l-a pus în buzunarul cămășii. Lăsându-se atent pe vine, a luat în brațe lada de deasupra și a ridicat-o. Iisuse, cântărea pe puțin treizeci de kilograme!

Transpirat, Roger a trântit lada pe podeaua din camera de zi și s-a dus spre dormitorul minuscul, unde a căutat ceva într-un sertar. Înarmat cu o șurubelniță și cu o sticlă de bere, a revenit pentru a vedea ce se afla

în ladă. A încercat să își domolească sentimentele tot mai încinse de emoție, dar nu a reușit.

Vrei să o păstrezi alături de a ta? Oare o fată își trimitea jumătate dintre obiectele personale cuiva de care dorea să se despartă?

– Istorie, așadar? a murmurat el. După cum le-ai împachetat, toate sunt demne de un muzeu.

Conținutul fusese deosebit de bine apărut, având un strat suplimentar de protecție, iar cutia interioară, după ce a deschis-o, a dezvăluit un șir misterios de legături și de cutii mai mici, învelite în ziare.

A luat o cutie rezistentă pentru pantofi și s-a uitat în ea. Fotografii; vechi, cu marginile zimțate, dar și noi, elegante și colorate. A apărut apoi un portret mare, de studio, pe care l-a scos afară.

Era Claire Randall, așa cum o știa; cu ochi calzi, de culoarea chihlimbarului, uimitori pe sub cascada de bucle castanii și mătăsoase, cu gura delicată și cu un zâmbet discret. Simțindu-se ca un ucigaș, a pus portretul înapoi în ladă.

De sub straturile de ziare a apărut o păpușă de cârpă, meritându-și numele de Raggedy Ann¹, cu fața atât de decolorată încât doar ochii din nasturi se mai distingeau, ațintiți într-o privire oarbă și provocatoare. Rochița sfâșiată fusese cârpită cu grijă, dar stofa moale era pătată.

Din următoarea legătură a scos o căciuliță Mickey Mouse, zdrențuită, cu un mic papion din cauciuc spongios de culoare roz încă prins între urechile ciulite. Apoi, o cutie muzicală ieftină, care a cântat „Over the Rainbow”² când a deschis-o. Un câine de pluș, cu blana sintetică roasă pe alocuri. Un tricou roșu decolorat, mărime medie, bărbătesc. I s-ar fi potrivit Briannei, dar Roger și-a dat seama că îi aparținuse lui Frank. Un halat zdrențuit din mătase maro, matlasat. Dintr-un impuls, l-a apropiat de nas. Claire. Parfumul ei i-a evocat prezența, un miros slab de mosc și de verdeață, și, înfiorându-se, a lăsat articolul vestimentar să cadă.

Sub stratul de lucruri neînsemnate se afla adevărata comoară. Greutatea lăzii provenea în primul rând de la cele trei cutii mari și plate de la fund,

---

¹ Ann cea Jerpelită (n. tr.).

² *Dincolo de curcubeu*, cântec din filmul *Vrăjitorul din Oz* (1939), interpretat de actrița Judy Garland (n. tr.).

fiecare dintre ele conținând un serviciu de tacâmuri din argint, învelite în pânză cenușie pentru a nu se oxida. Fiecare cutie avea câte un bilet dactilografiat, precizând proveniența și istoria argintăriei.

Un serviciu de tacâmuri argintate, cu un model cu noduri pe margini, cu însemnele fabricantului, DG. Cumpărat de William S. Randall, 1842. Un model englezesc George al III-lea, cumpărat în 1776 de Edward K. Randall. Argintărie cu model Husk Shell, de Charles Boyton, cumpărată în 1903 de Quentin Lambert Beauchamp și oferit cadou lui Franklin Randall și lui Claire Beauchamp. Argintăria familiei.

Din ce în ce mai nedumerit, Roger a continuat, așezând fiecare piesă cu atenție pe podea, obiecte vechi de artă și de uz comun care cuprindeau istoria Briannei Randall. Istorie. Iisuse, de ce numea asta istorie?

Nedumerirea a făcut loc îngrijorării când prin minte i-a trecut alt gând și s-a uitat la capac pentru a verifica eticheta cu adresa. Oxford. Da, *acolo* trimisese coletele. De ce acolo, mai ales că știa – ori credea – că el voia să stea în Scoția toată vara? Ar fi plecat deja dacă nu ar fi apărut acea conferință în ultima clipă – și despre asta nu îi spusese.

Într-un colț era cuibărită o cutie cu bijuterii, mică, dar plină. Câteva inele, broșe și seturi de cercei. Broșa cu cristale de cuarț pe care i-o dăruise el de ziua de naștere era tot acolo. Coliere și lăntișoare. Două lucruri lipseau.

Brățara din argint pe care i-o dăduse el și șiragul de perle al bunicii ei.

– Iisuse Hristoase!

S-a uitat din nou ca să fie sigur, răsturnând cutia cu bijuterii sclipitoare și împrăștiindu-le pe cuvertură. Nicio perlă. În niciun caz șiragul de perle scoțiene baroc, cu cercuri de aur vechi între ele.

Sigur nu putea purta așa ceva, mai ales la o conferință în Sri Lanka. Perlele erau moștenire de familie, nu podoabe. Le purta rareori. Ele reprezentau legătura ei cu...

– Nu se poate! a spus el cu voce tare. Doamne, spune-mi că nu ai făcut asta!

A lăsat cutia pentru bijuterii să cadă pe pat și a coborât treptele tropăind spre camera telefoanelor.

A durat o veșnicie să ia legătura cu operatoarea pentru convorbiri internaționale și mult mai mult cât a ascultat pocnete slabe și bâzâituri,

după care a urmat clicul făcut de conectare, urmat de semnalele de apel. Un apel, două, apoi un clic și inima i-a sărit din piept. Era acasă!

– *Ne pare rău*, a venit pe fir un glas plăcut de femeie, dar impersonal, *acest număr a fost deconectat sau nu mai este valabil*.

Dumnezeule, *nu se poate!* A făcut așa ceva? Da, a făcut-o, prostuța și nechibzuita de ea! Unde naiba era acum?

A bătut darabana cu degetele pe coapsă agitat, ascultând pocnete și bâzâituri pe linia telefonică transatlantică până s-a stabilit conexiunea, a răbdat nesfârșitele întârzieri și stupizenii ale unor centrale telefonice de spital și discuții cu secretare. În cele din urmă, a auzit o voce familiară, profundă și răsunătoare.

– Joseph Abernathy.

– Doctor Abernathy? Sunt Roger Wakefield. Știți cumva unde este Brianna? a întrebat el fără alte formalități.

Glasul profund a crescut în volum, ușor surprins.

– Cu tine. Nu e acolo?

Roger a simțit un fior rece și a strâns receptorul mai tare în mână, ca și cum l-ar fi putut sili să îi dea răspunsul pe care și-l dorea.

– Nu este, s-a forțat să spună cât de calm a putut. Trebuia să vină în toamnă, după ce-și va susține lucrarea de diplomă și după ce va merge la un știu ce conferință.

– Nu, nu e adevărat. A încheiat cursurile la sfârșitul lunii aprilie, am invitat-o la cină pentru a sărbători evenimentul și a spus că pleacă în Scoția, fără a mai aștepta ceremonia de absolvire. Stai puțin, să mă gândesc... Da, corect; fiul meu Lenny a condus-o cu mașina la aeroport... Când a fost asta? Da, marți... pe 27. Vrei să spui că nu a ajuns acolo?

Agitat, doctorul Abernathy a ridicat glasul.

– Nu știu dacă a ajuns sau nu aici.

Roger a făcut pumn mâna liberă și s-a silit să respire adânc.

– Nu mi-a spus că va veni. Încotro a plecat cu avionul – spre ce oraș, știți cumva? Londra? Edinburgh?

Poate că Brianna voise să îl surprindă sosind pe neașteptate. Sigur că ar fi fost surprins, dar se îndoia că aceea fusese intenția ei.

Prin minte i s-au derulat viziuni legate de răpire, agresiune sau vreun atentat al Armatei Republicane Irlandeze. Aproape orice i se putea întâmpla unei tinere care călătorea singură într-un oraș mare – și aproape tot ce s-ar fi putut întâmpla ar fi fost preferabil față de ceea ce îi spunea instinctul că se petrecuse. *A naibii femeie!*

– Inverness, s-a auzit vocea doctorului Abernathy. De la Boston la Edinburgh, apoi cu trenul spre Inverness.

– Of, Iisuse!

Era deopotrivă un blestem și o rugăciune. Dacă plecase din Boston marți, probabil că ajunsese joi la Inverness. Și vineri a fost 30 aprilie – ajunul sărbătorii Beltane, sărbătoarea antică a focului, când, pe culmile dealurilor din Scoția, se aprinseseră flăcările purificării și ale fertilității. Când, probabil, poarta spre dealul zânelor de la Craign na Dun se deschisese larg.

A auzit glasul spart al lui Abernathy întrebându-l ceva pe un ton agitat. S-a silit să se concentreze asupra celor spuse de doctor.

– Nu, a răspuns el cu dificultate. Nu, nu a ajuns. Eu sunt încă la Oxford. Nu am știut nimic.

Spațiul pustiu dintre ei a vibrat, iar tăcerea a devenit încărcată de groază. Trebuia să întrebe. A respirat din nou adânc – părea să respire rar, făcând un efort conștient – și a schimbat mâna cu care ținea receptorul ca să își ștergă palma crispată și asudată de cracul pantalonilor.

– Domnule doctor, a spus el atent. E posibil ca Brianna să fi plecat la mama ei – la Claire. Spuneți-mi, știți unde este ea?

De astă dată, din tăcere răzbătea precauția.

– Ah... nu.

Vorbele au fost rostite rar, reticent și prevăzător.

– Nu, regret, dar nu știu. Nu exact.

Nu exact. Grozav mod de exprimare. Roger și-a trecut o palmă peste față, simțind hârșăitul slab al bărbii nerase.

– Dați-mi voie să vă întreb ceva, a continuat Roger cu fereală. Ați auzit vreodată numele de Jamie Fraser?

Pe linie s-a lăsat o liniște mormântală, urmată de un oftat profund.

– Of, Iisuse și toți sfinții, a spus doctorul Abernathy. Deci a făcut-o.

Tu nu ai fi făcut-o?

Asta îl întrebase Joe Abernathy la încheierea îndelungatei discuții, iar întrebarea a persistat în mintea lui cât a condus spre nord, abia observând semnele rutiere care defilau cu viteză pe lângă el, estompate de ploaie.

Tu nu ai fi făcut-o?

– Eu aș face-o, spusese Abernathy. Dacă nu-ți cunoști tatăl, nu l-ai cunoscut și, dintr-odată, ai afla unde este? Nu ai dori să-l întâlnești și să descoperi cum e cu adevărat? Eu, unul, aș fi foarte curios.

– Nu înțelegeți, replicase Roger, frecându-și fruntea cu mâna în semn de frustrare. Nu e ca și cum cineva a fost adoptat și descoperă numele adevăratului tată, iar apoi apare în pragul casei lui.

– Mie mi se pare că tocmai asta este situația.

Glasul gros sunase glacial.

– Bree a fost adoptată, adevărat? Cred că ar fi plecat mai demult dacă n-ar fi simțit că îl trădează pe Frank.

Roger a clătinat din cap, fără să se gândească la faptul că Abernathy nu îl putea vedea.

– Nu e vorba de asta, ci de partea cu apariția în pragul casei lui. Despre calea pe care... Despre felul în care a trecut, Claire v-a vorbit cumva?

– Da, mi-a vorbit, intervenise Abernathy, pe un ton amuzat. Da, a zis că nu este chiar ca și cum ai trece printr-o ușă turnantă.

– Ca să ne exprimăm simplu.

Doar gândul la cercul de pietre de la Craigh na Dun i-a dat lui Roger un fior de groază.

– Ca să mă exprim simplu – *știi* cum este? a întrebat cu interes vocea îndepărtată.

– Da, la naiba, știi! a răspuns Roger inspirând adânc. Îmi pare rău. Ascultați, nu e... Nu pot explica, nu cred că ar putea cineva. Pietrele acelea... evident, nu oricine le aude. Dar Claire le-a auzit. Și Bree, dar și... Și eu. Iar pentru noi...

Claire trecuse prin pietrele de la Craigh na Dun în timpul sărbătorii focului de Samhain, în prima zi de noiembrie, cu doi ani și jumătate înainte. Roger s-a înfiorat, dar nu de frig. Simțea cum i se zbârlește părul pe ceafă de fiecare dată când se gândea la asta.

– Așadar, nu oricine poate trece, dar tu poți.

Glasul trădase curiozitatea lui Abernathy, dar și o oarecare invidie.

– Nu știu.

Roger și-a trecut o mână prin păr. Îi ardeau ochii de parcă ar fi stat treaz toată noaptea.

– Aș putea. Problema este că... a continuat el rar, străduindu-se să își controleze vocea și, odată cu ea, spaima. Problema este că, dacă *a trecut*, nu se știe dacă sau unde a ieșit.

– Am înțeles.

Glasul profund al americanului își pierduse din veselie.

– Și nu știi nici unde este Claire. Unde a ieșit.

Având atât de clară în minte imaginea lui Joe Abernathy, încât uitase că acesta nu îl putea vedea, Roger a clătinat din cap. Doctorul Abernathy era de statură medie, un negru îndesat, cu ochelari cu rame de aur, dar avea un aer atât de autoritar, încât simpla lui prezență le inspira oamenilor încredere și calm. Roger a rămas surprins să descopere că acestea se transmisese pe linia telefonică, iar el se simțea mai mult decât recunoscător.

– Nu, a spus el cu voce tare. Deocamdată, să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Nu avea de gând să intre în amănunte la telefon, vorbind cu un om care îi era aproape străin.

– E femeie; pe vremea aceea, mai nimeni nu băga de seamă ce făceau femeile – decât dacă făceau ceva ieșit din comun, de exemplu, să fie arse pe rug pentru vrăjitorie ori spânzurate pentru vreo crimă. Sau dacă *erau* ucise.

– Ha-ha, a făcut Abernathy, dar nu râdea. Însă ea a reușit, cel puțin o dată. A plecat, apoi s-a întors.

– Da, așa a fost.

Roger încercase să se consoleze cu acest fapt, însă existau prea multe posibilități care, vrând-nevrând, prindeau contur în mintea lui.

– Dar nu știm dacă Brianna a ajuns atât de departe în trecut sau dacă nu cumva a ajuns mai departe. Și, chiar dacă a supraviețuit trecerii prin pietre și a ajuns în timpul potrivit... Ai idee cât de primejdios *a fost* secolul al XVIII-lea?

– Nu, a răspuns sec Abernathy. Dar înțeleg ce vrei să spui. Însă Claire s-a descurcat bine acolo.

– A supraviețuit, l-a aprobat Roger. Nu este chiar un loc de vacanță căruia să-i faci reclamă. Dar... dacă ai noroc, te mai întorci viu?

Măcar o dată.

Abernathy a râs auzindu-i vorbele, deși pe un ton care i-a trădat agitația. A tușit, apoi și-a dres glasul.

– Da, în fine. Chestiunea este că... Bree a plecat *undeva*. Și cred că ai dreptate în privința locului. Eu, unul, în situația asta, aș fi plecat. Tu nu ai fi făcut-o?

Tu nu ai fi făcut-o? A virat spre stânga, a depășit un camion cu farurile aprinse, continuându-și drumul prin ceața care se îndesea.

Aș fi făcut-o. Glasul încrezător al lui Abernathy i-a răsunat în ureche.

INVERNESS, 30, scria pe indicatorul rutier, iar el a virat brusc la dreapta, făcând ca micul Morris să derapeze pe șosea. Picăturile de ploaie răpăiau pe asfalt, îndeajuns de tare ca să ridice un soi de negură deasupra ierbii de pe marginea șoselei.

Tu nu ai fi făcut-o? A dus o mână spre buzunarul de la pieptul cămășii, unde forma dreptunghiulară a fotografiei cu Brianna stătea lipită de inimă. Degetele lui au atins marginile rotunjite ale medalionului mamei lui, pe care îl luase în ultima clipă ca talisman.

– Da, poate că aș fi făcut-o, a mormăit el, privind șiroaiele de ploaie care se scurgeau pe parbriz. Dar ți-aș fi spus că urma să o fac. Femeie, pentru numele lui Dumnezeu – *de ce* nu m-ai anunțat?

31. ÎNTOARCEREA LA INVERNESS

In hol pluteau mirosuri de lac de mobilă, ceară de parchet, de vopsea și de odorizant, care l-au făcut să simtă că i se contractă gâtulejul. Însă nici măcar acele dovezi ale zelului gospodăresc al Fionei nu au reușit să învingă aromele delicioase care veneau dinspre bucătărie.

– Să ți se topească inima de supărare, Tom Wolfe¹, a murmurat Roger, inspirând adânc, în timp ce și-a așezat bagajul pe podeaua din hol.

De acord, vechea casă parohială avea un nou gospodar, dar nici măcar transformarea ei în han nu reușiseră să-i modifice caracterul esențial.

Întâmpinat cu entuziasm de Fiona – și cu reținere, de Ernie –, s-a instalat în fosta lui cameră de la capătul scării și s-a apucat imediat de munca de detectiv. Nu i-a fost prea greu; dincolo de curiozitatea manifestată de scoțienii din Highlands față de străini, o femeie de un metru și optzeci de centimetri, cu părul roșcat, lung până la talie, sigur atrăsese atenția.

Venise la Inverness de la Edinburgh. Știa cu siguranță acest lucru; fusese văzută în gară. Mai știa că o femeie înaltă, cu părul roșcat închis, riase o mașină cu șofer și îi ceruse acestuia să o ducă în zona rurală. Șoferul nu putea preciza unde se dusesse, pentru că, pe neașteptate, femeia îi spusese: „Gata, acesta e locul, cobor aici.“

---

¹ Aluzie la romanul *You Can't Go Home Again* („Nu te poți întoarce acasă”), al scriitorului american Thomas Wolfe (n. tr.).

– A zis că dorea să întâlnească niște prieteni ca să meargă pe jos peste landă, afirmase șoferul ridicând din umeri. Era o zi al naibii de umedă ca să te plimbi pe dealuri, dar știți cât de trăsniți sunt turiștii americani.

Ei bine, Roger știa ce fel de trăsniță era acea turistă. Blestemat să-i fie capul cu păr bogat și încăpățânarea diavolească, dacă își închipuia că trebuie să facă așa ceva, dar de ce Dumnezeu nu îi spusese și lui? Pentru că nu voia să știi, amice, a gândit el sumbru. Și n-avea chef acum să se gândească la motive.

Doar până acolo ajunsese. Și exista o singură cale de a o continua.

Claire presupunea că lucrul acela, orice ar fi fost el, se deschidea larg la data sărbătorilor vechi ale soarelui și ale focului. Părea să fie așa – ea plecase prima oară de Beltane, la 1 mai, iar a doua oară, de Samhain, pe 1 noiembrie. Iar acum, Brianna mersese clar pe urmele ei, plecând de Beltane.

Ei bine, el nu avea de gând să aștepte până în noiembrie – doar Dumnezeu știa ce i se întâmpla Briannei în cinci luni! Însă Beltane și Samhain erau sărbători ale focului; între ele exista o sărbătoare a soarelui.

Urma Miezul Verii, solstițiul de vară, pe 20 iunie, adică peste patru săptămâni. A scrâșnit din dinți gândindu-se că va trebui să aștepte atât – îi venea să plece imediat, indiferent de pericole –, dar asta nu ar fi ajutat-o pe Brianna dacă dorința lui de a se grăbi cavalește după ea l-ar fi ucis. Nu își făcea iluzii privind natura cercului de pietre, mai ales după ce văzuse și auzise până atunci.

Foarte discret, a început să facă pregătiri, atât cât se putea. Iar seara, când ceața se rostogolea dinspre fluviu, se folosea de orice mijloc pentru a-și distrage gândurile de la planurile sale, jucând dame cu Fiona, mergând la cârciumă cu Ernie și – ca ultimă soluție – scotocind din nou prin zecile de cutii care încă stăteau îngrămădite în vechiul garaj.

Garajul avea un aer de miracol sinistru; cutiile păreau să se înmulțească precum pâinile și peștii¹, de fiecare dată când deschidea ușa. Credea că, probabil, va încheia sortarea lucrurilor lăsate de regretatul lui tată cu

---

¹ Aluzie la înmulțirea pâinilor și a peștilor, una dintre minunile săvârșite de Iisus (n. tr.).

puțin timp înainte de a muri el însuși. Deocamdată însă, activitatea plicticoasă era un dar ceresc, blocându-i mintea suficient ca să-l împiedice să înnebunească de atâta așteptare. În unele nopți chiar reușea să adoarmă.

– Ai o fotografie pe birou.

Fiona nu s-a uitat la el, ci a rămas cu privirea pironită pe farfuriile pe care le clătea.

– Mai multe.

Precaut, Roger a luat o gură de ceai; era fierbinte și proaspăt, dar nu opărit. Cum de reușea așa ceva femeia asta?

– E vreuna pe care o dorești? Sunt și câteva instantanee cu bunica ta – poți alege, dar aș dori să păstrez una.

Tresărind ușor, ea a ridicat ochii de la farfurie.

– Cu bunica? Da, tatei i-ar plăcea să le vadă. Dar eu vorbeam de cea mare.

– Cea mare?

Roger a încercat să-și dea seama la ce fotografie se referea Fiona; cele mai multe erau alb-negru, făcute cu demodatul aparat foto al reverendului, dar erau și două fotografii de dimensiuni mai mari – una cu părinții lui, iar alta cu bunica reverendului, arătând ca un pterodactil într-o rochie din finet negru, făcută când respectiva doamnă împlinise o sută de ani. Fiona sigur nu se referise la acelea.

– Cu femeia care și-a ucis bărbatul și a plecat, a rostit Fiona, apoi a strâns din buze.

– Femeia care... Aha, a făcut Roger și a luat o gură mare de ceai. Vorbești de Gillian Edgars.

– De ea, a repetat Fiona cu încâpățănare. De ce ai păstrat fotografia ei?

Roger și-a lăsat cana pe masă și a ridicat ziarul de dimineață, mimând nepăsarea în timp ce căuta un răspuns.

– Mi-a dat-o cineva.

– Cine?

De obicei, Fiona era insistentă, dar niciodată directă. Ce o tulbura?

– Doamna Randall, adică doctorița Randall. De ce?

Fiona nu i-a răspuns, ci a strâns din buze.

Roger își pierduse interesul față de ziar. L-a lăsat încet pe masă.

– Ai cunoscut-o? a întrebat el. Pe Gillian Edgars?

Fiona nu l-a privit, ci s-a întors într-o parte, făcându-și de lucru cu husa ceainicului.

– Ai fost la pietrele de pe Craigh na Dun. Joyce a spus că Albert al ei te-a văzut joi coborând de acolo, când se întorcea cu mașina de la Drumnadrochit.

– Da, am fost acolo. Doar nu e o crimă, nu?

A încercat să ia totul în glumă, dar Fiona nu avea chef de așa ceva.

– Știi că e un loc ciudat, ca toate cercurile din pietre. Și nu-mi spune că ai urcat până acolo ca să admiri peisajul.

– Nu ți-aș spune asta.

Roger s-a rezechat de spătar și a privit-o pe Fiona. Părul ei negru și cârlionțat stătea vâlvoi; când era agitată, își trecea mâinile prin el, iar în acele momente era cu adevărat agitată.

– Deci o cunoști. Corect. Claire a spus că ai cunoscut-o.

Micul licăr de curiozitate pe care el îl simțise auzind numele lui Gillian Edgars creștea, devenind o flacără de emoție.

– Nu am cum să o cunosc. E moartă. Nu-i așa?

Fiona a curățat paharul pentru ouă fierte, stând cu ochii asupra fragmentelor de coajă pe care le arunca. Roger a întins o mână și a prins-o de braț.

– Așa e?

– Așa crede toată lumea. Poliția nu i-a dat de urmă.

Cuvântul a sunat „polis“, în vorbirea ei cu accent din Highlands.

– Probabil că nu au căutat unde trebuia.

Chipul ei atrăgător și îmbujorat s-a albit brusc. Roger a strâns-o mai tare de braț, deși ea nu încerca să și-l smulgă. Așadar, știa, la naiba! Dar ce știa?

– Spune-mi, Fiona! a zis el. Te rog, spune-mi! Ce știi despre Gillian Edgars și despre pietre?

Ea și-a smuls brațul, dar nu s-a îndepărtat, ci a rămas pe loc, răsucind în mână paharul pentru ouă fierte, ca și cum ar fi fost o clepsidră miniaturală. Roger s-a ridicat, dar ea s-a tras înapoi, uitându-se temătoare la el.

– Atunci, facem un târg, a spus el, încercând să își păstreze glasul calm, ca să nu o sperie mai rău. Spune-mi ce știi, și eu îți voi spune de ce mi-a dat doctorița Randall acea fotografie și de ce am urcat pe Craigh na Dun.

– Trebuie să mă gândesc.

Brusc, Fiona s-a aplecat și a ridicat tava cu farfuriile murdare. A ieșit pe ușă înainte ca el să poată rosti un cuvânt pentru a o opri.

Încet, Roger s-a așezat la loc pe scaun. Fusesse un mic dejun bun – tot ce gătea Fiona era delicios –, însă totul îi stătea în stomac ca o piatră, grea și de nedigerat.

Nu trebuia să se arate nerăbdător, și-a zis el. Altfel, ar fi avut parte de dezamăgire. La urma urmelor, ce putea ști Fiona? Totuși, orice referire la femeia care își spunea Gillian – iar apoi Geillis – era de ajuns ca să îi atragă atenția.

Și-a ridicat cana, de care uitase între timp, și a băut, fără să simtă gustul ceaiului. Ce se întâmpla dacă își respecta promisiunea și îi spunea Fionei totul? Nu doar despre Claire Randall, ci și despre el – și despre Brianna.

Gândul la Bree a fost pentru inima lui ca o piatră într-un lac, trimițând valuri de spaimă în toate direcțiile. *E moartă*. Așa spusese Fiona despre Gillian. *Nu-i așa?*

Așa e? răspunsese el, având vie în minte imaginea acelei femei, cu ochi verzi mari și cu părul blond fluturând în vântul stârnit de foc, pregătită să zboare prin porțile timpului. Nu, nu murise.

Nu atunci, deoarece Claire o întâlnise – sau o va întâlni? Mai de vreme? Mai târziu? Nu murise, dar era moartă? Probabil că acum era, nu? Și totuși, la naiba cu întorsăturile astea temporale! Cum să se poată gândi în mod coerent la așa ceva?

Prea tulburat ca să-și găsească locul, s-a ridicat și a pornit spre hol. S-a oprit în ușa bucătăriei. Fiona era lângă chiuvetă și privea pe fereastră. L-a auzit și s-a întors, ținând o cârpă de vase nefolosită în mână.

Avea chipul îmbujorat, dar hotărât.

– Nu ar trebui să-ți spun, dar o voi face, trebuie.

A inspirat adânc și și-a ridicat bărbia, arătând ca un câine pechinez care înfruntă un leu.

– Mama lui Bree – acea plăcută doamnă Claire – m-a întrebat despre bunica mea. Știa că bunica fusese o... dansatoare.

– Dansatoare? Cum adică? Te referi la pietre?

Roger s-a simțit puțin descumpănit. Când o cunoscuse, Claire îi spusese, dar el nu crezuse, că sobra doamnă Graham participase la ceremonii misterioase pe coamele înverzite ale dealurilor, în zorii unei zile din luna mai.

Fiona a expirat lung.

– Deci știi. Eram sigură.

– Nu, nu știu. Știu doar ce mi-a spus Claire, doctorița Randall. Ea și soțul ei au văzut femeii dansând în cercul de pietre de Beltane, în zori, și bunica ta era una dintre ele.

Fiona a scuturat din cap.

– Nu era doar una dintre ele. Ea era chemătoarea.

Roger a intrat în bucătărie și i-a luat din mână cârpa de vase fără ca ea să se opună.

– Vino și te așază, a zis el, conducând-o spre masă. Spune-mi și mie ce e aceea o chemătoare?

– Cea care invocă soarele.

S-a așezat fără să opună rezistență. Roger și-a dat seama că Fiona se hotărâse și avea să-i povestească.

– Cântecul soarelui e într-o limbă din cele vechi; unele cuvinte sunt în gaelică, dar nu toate. Întâi dansăm în cerc, apoi chemătoarea se oprește și stă cu fața spre piatra spintecată și... nu-i cântec, dar nici vorbire; mai curând seamănă cu ceea ce rostește un preot în biserică. Trebuie să începi în momentul potrivit, când apare prima geană de lumină pe mare, pentru ca, imediat ce termini, soarele să apară prin piatră.

– Îți mai amintești vreun cuvânt?

Interesul lui de om de știință l-a făcut să tresară, iar curiozitatea a învins starea de derută.

Fiona nu semăna mult cu bunica ei, dar i-a aruncat o privire care i-a amintit brusc de sinceritatea doamnei Graham.

– Le știu pe toate, a spus ea. Acum eu sunt chemătoarea.

Roger și-a dat seama că rămăsese cu gura căscată, de aceea a închis-o. Fiona a luat cutia cu biscuiți și a pus-o cu zgomot în fața lui.

– Nu e nevoie să le știi, a spus ea cu un aer degajat, așa că nu ți le voi spune. Tu vrei să afli despre doamna Edgars.

Fiona o cunoscuse pe Gillian Edgars; Gillian fusese una dintre dansatoare, dar era destul de nouă în grup. Ea le discusese pe femeile mai în vârstă, dorind să învețe tot ce se putea. Și voise să învețe cântecul soarelui, dar acela era secret; doar chemătoarea și succesoarea ei îl știau. Unele dintre femeile mai bătrâne cunoșteau o parte din el – cele care îl ascultasera în fiecare an, vreme îndelungată –, dar nu pe tot, și nici secretele privind momentul de început și modul de sincronizare al cântecului pentru ca el să coincidă cu înălțarea soarelui.

Privindu-și mâinile lăsate în poală, Fiona a făcut o pauză.

– E vorba de femei; doar de femei. Bărbații nu participă la dans, și noi nu le spunem nimic. Niciodată.

El și-a lăsat o mână peste ale ei.

– Ai dreptate să-mi spui, Fiona, a zis el foarte încet. Povestește-mi restul, te rog. Trebuie să aflu.

Ea a inspirat adânc, suspinând, și și-a retras mâinile. Apoi l-a privit direct în ochi.

– Știi cumva unde a plecat Brianna?

– Cred că da. S-a dus acolo unde a plecat și Gillian, nu-i așa?

Fiona nu i-a răspuns, dar a continuat să îl privească. Brusc, Roger și-a dat seama cât de ireal pare totul. I s-a părut imposibil ca el să se afle acolo, în bucătăria sărăcăcioasă pe care o știa din copilărie, să bea ceai dintr-o cană pe care era pictat chipul reginei și să discute cu Fiona despre pietrele sacre și călătoria în timp. Nu cu *Fiona*, pentru numele lui Dumnezeu, cea interesată doar de Ernie și de treburile din bucătărie.

Cel puțin așa crezuse. A ridicat cana, a băut tot ceaiul și a lăsat-o pe masă cu un bufnet slab.

– Fiona, trebuie să plec după ea, dacă voi putea. Pot?

Vădit speriată, ea a clătinat din cap.

– N-aș putea spune. Eu știu doar de femei; probabil că numai femeile reușesc asta.

Roger a strâns solnița între degete. Acesta era lucrul de care se temea – sau unul dintre lucrurile de care se temea.

– Nu există decât o cale de a afla, adevărat? a spus el, încercând să pară relaxat.

Nechemată, în mintea lui s-a înălțat o stâncă înaltă și despicată, întunecată și dezgolită ca o amenințare profilată pe cerul zorilor.

– Am cartea, a spus brusc Fiona.

– Ce anume? A cui? A lui Gillian? A scris ceva?

– Da. Există un loc...

I-a aruncat o privire și a strâns din buze.

– Ne ținem lucrurile acolo, pregătite dinainte. Lăsase cartea acolo, iar eu... am luat-o după aceea.

Voia să spună că luase cartea după ce soțul lui Gillian fusese găsit mort în cercul de pietre.

– Știam că poliția ar fi avut nevoie de ea, a continuat Fiona, dar... nu am vrut să o dau și chiar m-am întrebat dacă avea legătură cu crima. Nu o puteam păstra dacă prezenta importanță, și totuși...

A ridicat privirea spre Roger, parcă rugându-l să o înțeleagă.

– Era cartea ei, scrisul ei. Iar, dacă ea o lăsase în acel loc...

– Era secretă, a încuviințat Roger dând din cap.

Fiona l-a imitat și a inspirat adânc.

– Așa că am citit-o.

– Și ai aflat unde a plecat, a continuat Roger încet.

Cutremurându-se, Fiona a răsuflat puternic și i-a zâmbit slab.

– Ei bine, cartea nu i-ar ajuta pe polițiști, asta e sigur.

– Dar m-ar putea ajuta pe mine?

– Sper, a spus ea cu simplitate și, întorcându-se către bufet, a tras un sertar și a scos din el un carnet legat în pânză verde.